

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. P. Krajčoviča, JUDr. Viliama Dohňanského, JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Ing. Antona Jakubíka na neverejnom zasadnutí 3. marca 2014 v Bratislave v trestnej veci obvineného **Š. K.**, vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK 2 T 9/2011, o dovolaní, ktoré podal obvinený **Š. K.**, zastúpený Mgr. P. O., advokátom v T., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011, sp. zn. 5 To 12/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm.c) Tr. por. sa dovolanie obvineného **Š. K.** **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) zo 4. augusta 2011, sp. zn. PK 2T 9/2011, bol obvinený **Š. K.** uznaný za vinného v bode 1/ rozsudku z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c) Tr. zák. a v bode 2/ rozsudku zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ potom čo si v presne nezistený deň od doposiaľ nestotožnenej osoby zaobstaral dve pracovné uniformy polície Slovenskej republiky pohyboval sa 8. júla 2010 v čase okolo 21:50 hod. v H., v blízkosti rodinného domu, v ktorom býval L. B., nar. X. v P., a následne 9. júla 2010 v čase asi o 21:05 hod. prišiel na svojom osobnom motorovom vozidle zn. Honda Civic, striebornej svetlej metalízy, VIN: S., z ktorého predtým odmontoval evidenčné číslo pred rodinný dom L. B. do H. na ul. Z. č. X., kde po príchode na miesto vystúpil zo svojho vozidla, ktoré nechal naštartované, na sebe mal oblečenú bielu košeľu, čierne

nohavice, na tvári mal nasadené čierne slnečné okuliare a oslovil tam prítomných, poškodeného L. B. a jeho manželku I. B., nar. X. v H., slovami „Tu niekde by mal bývať pán G.“, na to I. B. vyzvala L. B., aby šiel rýchlo do dvora svojho rodinného domu, pričom Š. K. obišiel svoje vozidlo, prišiel k dverám spolujazdca vodiča, ktoré otvoril a naklonil sa do vozidla a povedal: „alebo podľa tohto budete vedieť čo hľadám“, v tom čase I. B. aj L. B. dostali strach, I. B. stála medzi obvineným a L. B., ktorý sa nestačil dostať do dvora svojho rodinného domu, Š. K. vytiahol zo svojho vozidla v zelenej igelitovej taške ukrytú krátku brokovú strelnú zbraň značky Hubertus Prague, kal. 16/16, výrobné číslo X., ktorú si vopred zadovážil a rozbehol sa za L. B., pričom I. B. mu stála v ceste, na to Š. K. bežiac okolo nej zbraňou vystrelil vedľa ucha I. B., pričom v tom čase už L. B. bežal smerom k S. ulici a Š. K. za ním, medzitým I. B. kričala na svojho syna T. P. o pomoc, potom Š. K. dobehol L. B., ktorý sa potkol a spadol na zem, Š. K. vybral zbraň z igelitovej tašky, ktorú následne odhodil a z bezprostrednej blízkosti vystrelil na hlavu L. B., ktorý následkom výstrelu utrpel devastáčné zranenia zväčša ľavej časti lebky, ktorým na mieste podľahol, a následne sa Š. K. rozbehol ku svojmu vozidlu a rýchlou jazdou sa snažil ujsť z miesta činu, v tom čase však T. P. vybehol von z domu a začal strieľať na auto Š. K. zo svojej legálne držanej zbrane zn. GLOCK 19, v dôsledku streľby T. P. utrpel Š. K. strelné poranenie lakťa ľavej ruky a vozidlo Š. K. následkom poruchy spôsobenej streľbou zostalo stáť na rozhraní Z. ulice a S. ulice, a potom ako auto zostalo stáť, Š. K. vystúpil z auta a rozbehol sa smerom na P. ulicu a odtiaľ unikol preč;

2/ Š. K. si v doposiaľ neustálenej dobe zadovážil a na neznámom mieste až do 9. júla 2010 do 21:05 hod. držal bez povolenia podomácky upravenú dlhú palnú zbraň - brokovú dvojku československej výroby, továrenskej značky Hubertus Prague, kal. 16/16, výrobné číslo X., označenej československými značkami z roku 1921, spoločne s dvoma nábojmi kalibru 16, českého výrobcu zn. Sellier & Bellot, typ Junior, ktoré boli laborované hromadnými strelami s priemerom olovených brokov 5,1 mm a túto zbraň nechal pri úteku z miesta činu obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy na sedadle spolujazdca vo svojom nepojazdnom osobnom motorovom vozidle Honda Civic, striebornej svetlej metalízy, VIN: S., na rozhraní Z. ulice a S. ulice v H.

Špecializovaný trestný súd za tieto trestné činy uložil obvinenému **Š. K.** podľa § 144 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25

(dvadsaťpäť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Zároveň obvinenému podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. zák. uložil trest prepadnutia vecí, a to 2 ks policajných uniforiem spolu s dvoma šiltovými čiapkami s označením Polícia, brokovej strelnej zbrane značky Hubertus Prague, kal. 16/16, výrobné číslo X., 2 ks igelitových vreciek zaistených pri obhliadke miesta činu a čierneho opasku s tlakovou nádobou zaistených pri domovej prehliadke a prehliadke iných priestorov.

Rovnako obvinenému podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov a podľa 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. rovnako tak povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody jedenkrát v kalendárnom týždni osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho pobytu.

Nakoniec súd obvinenému podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť nahradiť poškodenej I. B. škodu vo výške 4 000 (štyritisíc) Eur.

Rozsudok špecializovaného trestného súdu nadobudol právoplatnosť 10. novembra 2011, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením sp. zn. 5 To 12/2011 odvolanie obvineného Š. K. podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Odpis uznesenia odvolacieho súdu bol doručený obvinenému Š. K. a jeho obhajcovi 27. decembra 2011, resp. 2. januára 2012 (č.l. 2431, zv.10).

Špecializovaný trestný súd predložil 14. júna 2013 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený Š. K. a to prostredníctvom obhajcu Mgr. P. H. 6. mája 2013 na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011, sp. zn. 5 To 12/2011; toto doplnil 30. júla 2013. Následne bol obvinenému na jeho žiadosť opatrením predsedu senátu špecializovaného trestného súdu zo 4. novembra 2013 ustanovený iný obhajca; a to Mgr. P. O., ktorý doplnil podané dovolanie 6. decembra 2013. Podaným dovolaním ako aj jeho doplnením sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g), písm. i) Tr. por.

Obvinený Š. K. videl naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. v tom, že po podaní obžaloby, senát Špecializovaného trestného súdu v Pezinku rozhodoval o jeho ponechaní vo väzbe 6. apríla 2011 v zložení predsedu senátu JUDr. J.Š. a členov senátu JUDr. V. P. a Mgr. I. M., pričom sa na predbežnom prejednaní obžaloby zloženie senátu zmenilo (namiesto JUDr. V. P. bola členkou senátu JUDr. R. S.). Podľa jeho názoru po vykonaní prvých úkonov v senáte po podaní obžaloby je zmena zloženia senátu vylúčená, preto súd konal v nezákonnom zložení senátu, čím boli porušené ustanovenia § 2 ods. 19, § 238 ods. 2, § 252 ods. 1, § 277 ods. 5, § 278 ods. 2, § 293 ods. 1, § 297, § 298, § 302 ods. 1, § 304 ods. 1 Tr. por., čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavy“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

Podľa názoru obvineného zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu v prípravnom konaní, keď vyšetrovateľ neupovedomil včas jeho obhajcu o výsluchu z 24. augusta 2010, pretože mu poslal e-mail len deň pred jeho konaním, teda 23. augusta 2010, pričom mu nebolo umožnené sa na tento úkon včas pripraviť. Tým, že s jeho obhajcom neprerokoval včas termín úkonu, nepredišiel možnej kolízií termínu hlavných pojednávaní, resp. už iných zaknihovaných úkonov obhajcu. Obvinený namietal aj tú skutočnosť, že nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní 2. augusta 2011, čo považuje za podstatnú chybu konania.

Ďalej obvinený Š. K. upozornil aj na to, že súdy oboch stupňov sa nevysporiadali s jeho obhajobou a výpoveďou, keď uviedli, že svoju výpoveď upravil až na základe všetkých dôkazov, pričom nepredložil ani jeden reálny dôkaz svedčiaci o hodnovernosti tej verzii skutkového deja, ktorú predniesol v rámci obhajobných tvrdení, pričom takéto tvrdenie súdov je v rozpore so zásadou prezumpcie nevinoty. Na súdy oboch stupňov niekoľkokrát podal návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré boli bez dostatočného dôvodu odmietnuté.

Ďalej obvinený poukázal na to, že vo veci konal sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, a to predseda senátu JUDr. J. Š., pretože prostredníctvom svojho otca, bývalého primátora Š., sa mohol poznať s primátorom H., zosnulým B., a preto mohla byť jeho objektivita pri rozhodovaní ovplyvnená.

V ďalšej časti svojho dovolania obvinený uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., podľa ktorého je možné dovolanie podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu uplatnil tieto nasledovné námietky:

- znalecký posudok č. 6/2011 znalkyne z odboru psychológia PhDr. E. F. je podľa jeho názoru nezákonný, keďže znalec nemôže prijímať právne závery a vyhodnocovať vykonané dôkazy, pričom v jeho prípade na vypracovanie znaleckého posudku z odboru psychológia mali byť pribratí dvaja znalci podľa § 142 ods. 1 Tr. por.;
- namietal prítomnosť PhDr. A. S. ako nezúčastnenej osoby na rekognícii s poškodenou I. B., ktorá je jej známou, ako aj k úkonom podľa § 89 ods. 1 Tr. por. a pribratie nezúčastnených osôb por. L. N. a npor. Mgr. Č. k výpovediam niektorých svedkov (bližšie pozri dovolanie str. 4-5), ktorí neboli nestranní, keďže vykonávali iné úkony v danom prípade v prípravnom konaní, ďalej namietal rekogníciu obvineného ako páchatel'a na hlavnom pojednávaní 6. júna 2011 poškodenej B. a svedkov Ing. T. P. a Mgr. E. C., keďže jeho tvár, postava a hlas boli uverejnené v médiách z hlavného pojednávania 4. mája 2011;
- pozmenený, resp. upravený dôkaz odvolacieho súdu bol vykonaný nezákonne na neverejnom zasadnutí konanom 10. novembra 2011 zo zistených a zabezpečených údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke oboznámením máp trás podľa internetového vyhľadávača google, pričom obvinený nemal možnosť sa v zmysle § 271 ods. 1 Tr. por. k takémuto dôkazu ani vyjadriť;
- na obhliadke miesta činu neboli zaistené dôkazy svedčiace prospech obvineného, ako napr. pachová stopa a iné (bližšie pozri dovolanie obv. str. 7) a prvostupňový súd odmietol doplniť dokazovanie výsluchom osôb vykonávajúcim obhliadku miesta činu.
- dôkazom v trestnom konaní nemôže byť zbraň, ktorá mala byť v roku 2000 znefunkčnená a znehodnotená, keďže neexistuje (doplnenie dovolania z 30. júla 2013).

Podľa názoru obvineného nebola naplnená ani objektívna a subjektívna stránka a subjekt skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák., pričom v danom prípade nebol preukázaný úmysel a motív. Uvedol,

že síce bol v nepriaznivej finančnej situácii, avšak neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že túto situáciu mal riešiť plánovaním a spáchaním trestného činu.

V doplnenom dovolaní zo 6. decembra 2013 namietal použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 144 ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c) Tr. zák., teda že trestný čin mal spáchať závažnejším spôsobom konania – surovým spôsobom. Podľa jeho názoru nebol naplnený zákonný znak surovým alebo trýznivým spôsobom, keďže podľa ustálenej judikatúry sa v takomto prípade má na mysli taký spôsob útoku, ktorý je spojený s ubíjaním obete a závažnou devastáciou jej tela, pričom o surový spôsob nepôjde vtedy, ak páchatel' okamžite usmrť iného jedným úderom, jednou bodnou ranou do srdca alebo zastrelením. Znalci uviedli, že poranenie poškodeného B. viedlo k smrti vo veľmi krátkom čase, pričom z vykonaného dokazovania nevyplýva, že na poškodeného malo byť vystrelené dva krát.

V tejto súvislosti obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. upozornil na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. októbra 2013, sp. zn. 3 Tdo 23/2013.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti výrokov napadnutých rozsudkov a správnosti postupu konania, ktoré rozhodnutiam predchádzalo vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach § 1, § 2 ods. 2, ods. 4, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 12, ods. 14, ods. 19, § 10 ods. 2, § 30 ods. 2, § 31, § 32, § 121 ods. 1, § 124 ods. 3, § 126, § 138, § 142 ods. 1, § 145 ods. 1, § 146, § 199 ods. 1, ods. 4, § 154 ods. 1, § 201 ods. 3, ods. 4, § 213 ods. 2, ods. 3, § 238 ods. 1, ods. 2, § 252 ods. 1, § 271 ods. 1, § 277 ods. 5, § 278 ods. 2, § 293 ods. 1, § 297, § 298, § 302 ods. 1, § 304 ods. 1, § 319, § 89 ods. 1, § 91 ods. 4, § 93 ods. 1 Tr. por.; ďalej porušenie zákona v ustanoveniach § 8 a § 144 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.; čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1, čl. 48 ods. 1, ods. 2, čl. 50 ods. 2, ods. 3, ods. 4 Ústavy, čl. 37 ods. 1, čl. 38 ods. 2, čl. 40 ods. 2, ods. 3, ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru. Zároveň navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011, sp. zn. 5 To 12/2011, v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok zo 4. augusta 2011, sp. zn. PK-2 T 9/2011, a podľa § 388 ods. 2 Tr. por. prikázal súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol v inom

zložení senátu; zároveň navrhol, aby dovolací súd rozhodol o tom, že sa obvinený do väzby neberie.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania vyjadril 10. júna 2013 splnomocnenec poškodenej I. B. nasledovne:

Podľa jej názoru v priebehu trestného konania bolo orgánmi činnými v trestnom konaní zhromaždených dostatok usvedčujúcich dôkazov, ktoré bez akýchkoľvek pochybností preukazujú vinu obvineného Š. K.. Všetky dôkazy boli zabezpečené zákonným spôsobom, a rovnako boli dodržané všetky procesné pravidlá aj v konaní pred súdom. Primeraným trestom by bol trest odňatia slobody na doživotie. Poškodená preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dovolanie obvineného Š. K. v celom rozsahu zamietol ako neopodstatnené.

So zreteľom na novelu Trestného poriadku vykonanú zákonom č. 226/2011 Z. z. a prechodné ustanovenie § 567j ods. 2 Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky použil na rozhodovanie o dovolaní obvineného Š. K. Trestný poriadok účinný od 1. septembra 2011; v zmysle prechodného ustanovenia § 567j ods. 5 až 7 Tr. por., ustanovenia § 369, § 370 a § 371 Tr. por. sa použili v znení Trestného poriadku účinného od 1. septembra 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale

v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca. **Dôvody dovolania sú** - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - **podstatne užšie**.

Obvinený Š. K. uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por., podľa ktorého je dovolanie možné podať aj vtedy, keď súd rozhodol v nezákonnom zložení. Senát Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v zložení predsedu senátu JUDr. J. Š. a členov senátu JUDr. V. P. a Mgr. I. M. rozhodol o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby na neverejnom zasadnutí 6. apríla 2011. Následne konal senát) 2T uvedeného súdu v zložení predsedu senátu JUDr. J. Š. a jeho členov JUDr. R.S. a Mgr. I. M., ktorému bola vec pridelená náhodným výberom pomocou technických prostriedkov (č.l. 1920). Sudca JUDr. V. P. len zastupoval neprítomnú členku tohto senátu JUDr. R. S. na rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby obvineného Š. K. v súlade s pravidlami na zastupovanie senátov - sudcov v zmysle Rozvrhu práce Špecializovaného trestného súdu v Pezinku na rok 2011.

Dovolací súd dospel k záveru, že tento postup prvostupňového súdu je v súlade s ústavne garantovaným právom uvedeným v čl. 48 ods. 1 Ústavy, v zmysle ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Ide o zásadu, ktorá v demokratickom právnom štáte predstavuje jednu z garancií nezávislého a nestranného súdneho rozhodovania. Uplatňovanie tejto zásady má zabezpečiť občanovi, aby ochranu jeho právam poskytol sudca ako predstaviteľ tej zložky súdnej moci, ktorá má právomoc o veci konať, a aby ochranu práva v rámci súdnej moci poskytol sudca zo súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný.

Predmetná ústavná zásada bola premietnutá i do zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov konkrétne do jeho ustanovenia § 3 ods. 3, podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený **v súlade so zákonom a s rozvrhom práce** na konanie a rozhodovanie

o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Podľa odseku 4 uvedeného ustanovenia zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

Za zákonného sudcu v zmysle citovaného ustanovenia treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prerokovanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce príslušného súdu. Rozhodovanie každej veci príslušným (zákonným súdom a sudcom) je preto neodmysliteľnou podmienkou spravodlivého procesu. Z uvedeného vyplýva, že základné právo na zákonného sudcu nie je vyčerpané len zákonným vymedzením vecnej a miestnej príslušnosti súdu ale súčasťou tohto práva je i zásada prideľovania súdnej agendy, v určovaní zloženia jednotlivých senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce príslušného súdu.

Právo na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je potrebné vykladať a uplatňovať aj v kontexte ďalších aspektov práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru. Najmä je potrebné dbať o to, aby aj v týchto prípadoch bol postup všeobecného súdu v súlade so základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy, resp. v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru (bližšie pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2003, sp. zn. I. ÚS 225/2003).

Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre vo vzťahu k rozhodovaniu súdov o väzbe konštatoval, že je potrebné, aby súdy v takomto konaní postupovali s osobitným urýchlením, pričom táto osobitná rýchlosť pri posudzovaní prípadu, na ktorú má držaný vo väzbe právo, nemôže byť na ujmu úsilia sudcov plniť svoju úlohu s náležitou starostlivosťou (bližšie pozri rozsudky ESLP vo veci Toth proti Rakúsku z 12. decembra 1991, ods. 67, Assenov proti Bulharsku z 28. októbra 1998, ods. 154, W. proti Švajčiarsku z 26. januára 1993, ods. 30, ods. 40).

Keďže väzba je trestno-procesný inštitút, ktorým sa najintenzívnejšie zasahuje do základných občianskych práv a ľudských slobôd, je potrebné v tomto konaní (pri

rozhodovaní o väzbe, ako aj o jej d'alsom trvaní), uplatniť zásadu rýchlosti trestného konania. Orgány činné v trestnom konaní a súdy sú povinné väzobné veci vybavovať prednostne a urýchlene (§ 2 ods. 6 Tr. por.), pričom následkom nedodržanie lehôt stanovených zákonom je prepustenie obvineného na slobodu.

Rešpektujúc uvedené zásady je potrebné zdôrazniť, že súd v danom prípade pri rozhodovaní o d'alsom trvaní väzby obvineného, postupoval bez zbytočných priet'ahov v lehotách stanovených zákonom rozhodujúc v zákonom zložení senátu v súlade s pravidlami na zastupovanie podľa rozvrhu práce, preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. porušený nebol.

Porušenie práva na obhajobu je závažnou, resp. podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva **„zásadným spôsobom“**.

Pri posudzovaní, či v tom - ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiacie v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo. Vychádzajúc z toho, právo na obhajobu zahŕňa viacero komponentov a dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci bez prítomnosti obhajcu a pod.

Práva zaručené čl. 50 ods. 3 Ústavy, ako aj čl. 6 Dohovoru má obvinený od okamihu vznesenia obvinenia a v nezmenenom rozsahu sa priznávajú aj obžalovanému, odsúdenému, a to až do právoplatnosti súdneho rozhodnutia (bližšie pozri náleží Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júla 2000, sp. zn. III. ÚS 6/2000). Účelom obhajoby je ochrana záujmov občana, ktorý sa stal obvineným, aby boli včas zistené skutočnosti, ktoré ho zbavujú viny alebo zmiernujú jeho vinu. Obhajoba takto prispieva k náležitému objasneniu skutkového stavu a správne rozhodnutiu vo veci. Postavenie obvineného ako strany v trestnom konaní je posilnené aj jeho právom na obhajobu za pomoci obhajcu - advokáta. Uplatnenie práva

na obhajobu však nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva na obhajobu je poskytnutie príležitosti brániť sa voči obvineniu zo spáchania trestného činu.

V rozhodovanej veci obvinený videl porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom aj v tom, že nemal možnosť sa vyjadriť k vykonaným dôkazom na hlavnom pojednávaní konanom 2. augusta 2011 v zmysle § 271 ods. 1 Tr. por. Zo zvukového záznamu z predmetného pojednávania (č.l. 2316, zv. 10) je potrebné konštatovať, že po výsluchu znalkyň Mgr. O. P., Mgr. J. B. a PhDr. E. F. mal síce obvinený s obhajcom možnosť klásť im otázky, čo aj využil, avšak predseda senátu sa obvineného K. po vykonaní týchto dôkazov neopýtal, či sa k nim chce samostatne vyjadriť (ani žiaden člen senátu). Na druhej strane je treba poukázať aj na tú skutočnosť, že mu táto možnosť nebola nijakým spôsobom odopretá a po predložení vecných dôkazov nevyužil možnosť sa samostatne vyjadriť. Zo strany súdu ide o nedostatok, ktorým však nedošlo k ujme práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu.

Skutočnosť, že o úkonoch v trestnom konaní bol vyrozumený obhajca Mgr. M. O. len prostredníctvom e-mailovej komunikácie bez jeho predchádzajúcej dohody s vyšetrovateľom, nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., tak ako si to predstavuje obvinený Š. K.

Právo obvineného na obhajobu je porušené (aj vtedy), ak jeho obhajca nebol riadne upovedomený o výsluchu svedka, hoci o ňom mal byť upovedomený a tento úkon bol vykonaný v jeho neprítomnosti. Obvinený, resp. jeho obhajca, musí mať vždy reálnu možnosť realizovať svoje právo na obhajobu **a je len na ňom, či ho využije**. Obvinený tak môže urobiť až potom, ako bol riadne upovedomený o čase a mieste vykonania výsluchu svedka, tak ako to bolo v danom prípade. Na vykonanie predmetného výsluchu nie je potrebná dohoda orgánov činných v trestnom konaní s obvinenými, prípadne ich obhajcami o tom, či miesto a čas vykonávaného úkonu vyhovuje potrebám obhajoby. Elektronická komunikácia prostredníctvom e-mailu zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 213 ods. 3 Tr. por. a vzhľadom na zásadu rýchlosti a hospodárnosti je zároveň aj primeraným prostriedkom orgánov činných v trestnom konaní notifikácie o úkonoch vykonávaných v prípravnom konaní obhajcom obvinených.

Dovolací súd považuje za potrebné v súvislosti s argumentáciou obvineného Š. K. týkajúcej sa nedostatočného vysporiadania s jeho obhajobou a výpoveďou uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne i právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Napokon aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, že uvedené právo nespočíva v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní a rovnako tak preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby dovolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne a právne závery súdu prvého stupňa.

Neprípustným v dovolacom konaní je aj namietanie nevykonania navrhnutých dôkazov, prípadne nedostatočné odôvodnenie ich zamietnutia, tak ako tvrdí obvinený, pretože ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu síce povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, avšak nemožno úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, tak ako to bolo v danom prípade. Právo na obhajobu obvinených nemôže byť porušené ani tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov hodnotí dôkazy ináč, než je predstava obvineného alebo inej strany v konaní.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. mal byť podľa názoru obvineného naplnený tým, vo veci konal sudca JUDr. J. Š., ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. V tejto súvislosti upozornil na to, že tento sudca mohol byť ovplyvnený tým, že sa mohol poznať so zosnulým B. prostredníctvom svojho otca- bývalého primátora Š.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. por., z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca, prísediaci, vyšší súdny úradník, prokurátor, vyšetrovateľ, policajný orgán a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosti o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní.

Uvedené ustanovenie Trestného poriadku v záujme zabezpečenia dôvery verejnosti v neustrannosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu vylučuje z vykonávania úkonov trestného konania ten orgán, u ktorého mohli vzniknúť pochybnosti o jeho nezaujatosti. Tieto dôvody spočívajú v okolnostiach, ktoré charakterizujú pomer úradnej osoby k prejednávanej veci alebo osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, prípadne k ich zástupcom, splnomocnencom a obhajcom.

Pomerom k prejednávanej veci treba pritom rozumieť určitú zainteresovanosť orgánu trestného konania na skutkoch, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie. Pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedeným v § 31 ods. 1 Tr. por. sa rozumie vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vo verejnosti vyvolať pochybnosti o jeho nezaujatosti práve pre tento vzťah, ktorý prípadne existuje aj mimo rámec konania. Uplatnenie tohto inštitútu teda prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia takéhoto vzťahu, resp. pomeru preukázaná. K vylúčeniu sudcu z vykonávania úkonov trestného konania z dôvodu pomeru k takým osobám môže v uvedenom prípade dôjsť len vtedy, ak vzťah k týmto osobám je takej vnútornej kvality a intenzity, že sudca nie je spôsobilý rozhodovať nestranne a nezávisle alebo by sa takým mohol javiť navonok.

V rozhodovanej veci sa však takéto okolnosti nezistili a skutočnosti nemožno dovodzovať len z hypotetickej domnienky obvineného, že sa predseda senátu prostredníctvom svojho otca z titulu jeho funkcie (bývalý primátor Š.) poznal s poškodeným B. Sama skutočnosť, že by aj predseda senátu v minulosti prichádzal do styku s poškodeným, neodôvodňuje automaticky ešte jeho vylúčenie z vykonávania procesných úkonov pre jeho pomer k osobám, ktorých sa úkon priamo týka bez toho, že by sa v tomto smere nezistili okolnosti svedčiace o užšom priateľstve, o inej kvalite než by bol bežný vzťah, ktorý by odôvodňoval jeho vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania. Navyše v tomto smere ide iba o tvrdenie obvineného, ktoré nie je podložené žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami.

Dovolanie možno podať aj vtedy, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.). V tejto súvislosti obvinený namietal znalecký posudok, nepribratie dvoch znalcov v zmysle § 142 ods. 1 Tr. por., prítomnosť PhDr. A. S. na rekognícii, pribratie por. L. N. a npor. Mgr. Č. ako nezúčastnených osôb k výpovediam niektorých svedkov, rekogníciu na hlavnom pojednávaní 6. júna 2011, dôkaz odvolacieho súdu vykonaný nezákonne na neverejnom zasadnutí konanom 10. novembra 2011, nezaistenie niektorých dôkazov v jeho prospech a vražednú zbraň, ktorá mala byť v roku 2000 znefunkčnená a znehodnotená.

Podľa § 119 ods. 2 Tr. por. za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle citovaného ustanovenia, treba považovať jednak splnenie formálnych, t.j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t.j. aby úkon-použitý dôkazný prostriedok na vykonanie resp. získanie dôkazu bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť.

Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa rekognície obvineného v prípravnom konaní a prítomnosti PhDr. A. S. ako nezúčastnenej osoby na tejto rekognícii, ako aj k právnym záverom znalkyne PhDr. E. F. a namietanému znaleckému posudku, je potrebné konštatovať, že sa nimi odvolací súd v dostatočnom rozsahu zaoberal, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v tomto smere na predmetné odôvodnenie odkazuje.

Dovolací súd pri posudzovaní námietky obvineného Š. K. nevyklúčenia verejnosti z hlavných pojednávaní a „rekognícii jeho osoby ako páchatel’a“ svedkami I. B., T. P. a Mgr. E. C. na hlavnom pojednávaní konanom 6. júna 2011 po zverejnení jeho tváre a hlasu v médiách predovšetkým konštatuje, že v danom prípade nešlo o rekogníciu v zmysle § 126 Tr. por., ale o identifikáciu obvineného svedkami v rámci ich výpovedí na hlavnom pojednávaní, ktorá korešpondovala s ich predchádzajúcimi opismi páchatel’a skutku. Svedkovia zhodne a bez akýchkoľvek pochybností spoznali na predmetnom hlavnom pojednávaní obvineného ako muža, ktorého videli v čase vraždy. V tomto smere je treba poukázať aj na tú skutočnosť, že poškodená I. B. uviedla už na rekognícii v prípravnom

konaní, že sa jej na páchatel'a podobajú muži na fotografiách číslo 2 (dovolať) a 4, pričom tak ako konštatoval už odvolací súd, je potrebné poukázať na veľkú podobnosť medzi týmito dvoma osobami. K fotorekognícii vykonanej svedkyňou B. treba pre úplnosť uviesť, že i keď zákon z dôvodu dôkaznej hodnoty preferuje tzv. rekogníciu „in natura“, zároveň však nevyklučuje vykonanie rekognície len na základe fotografie poznávanej osoby. Takýto postup vykonania opoznávaní je lege artis a nie je možné z neho vyvodit' nezákonnosť postupu orgánov prípravného konania.

Verejné súdne konanie predstavuje základnú zásadu zakotvenú v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pričom verejný charakter súdneho procesu chráni procesné strany v trestnom konaní pred tajným výkonom spravodlivosti bez verejnej kontroly, je jedným z prostriedkov k udržaniu dôvery v súdny systém a prispieva aj k výchovnému pôsobeniu nielen na páchatel'a trestného činu, ale aj na verejnosť (generálna a individuálna prevencia). Vzhľadom na uvedené k vylúčeniu verejnosti musí dochádzať len v odôvodnených prípadoch. Za podmienky, že média neprekročia hranice stanovené za účelom riadneho výkonu spravodlivosti, zhrnutie súdnych konaní, vrátane komentárov a verejných diskusií, prispievajú k povedomiu o týchto konaniach a výchovnému pôsobeniu na spoločnosť a sú zlučiteľné s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Účastník konania má právo na verejné konanie, ale nemá právo na neverejné konanie, a tak súd v záujme spravodlivosti môže toto „vzdanie sa práva“ neakceptovať.

Pokiaľ obvinený v dovolaní namietal správnosť vykonania znaleckého dokazovania v tom smere, že neboli pribratí dvaja znalci z odboru psychológia v zmysle § 142 ods. 1 Tr. por., dovolací súd aj v tejto otázke zastáva opačné stanovisko a je toho názoru, že vzhľadom na to, že nešlo o objasnenie skutočnosti obzvlášť zložitej, postačilo pribratie jedného znalca do trestného konania. Navyše ide o otázku, ktorú je v konkrétnom prípade oprávnený posúdiť a rozhodnúť o nej výhradne príslušný orgán činný v trestnom konaní, resp. vyšetrovateľ.

V nadväznosti na informáciu z Ústredného skladu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v Slovenskej Ľupči, Ministerstva obrany Českej republiky, zo zápisu o prehliadke výzbrojného materiálu určeného na vyradenie (č. p.: V.-X.) spolu s prílohou, vážneho lístku - šrot od externých dodávateľov č. X. zo spoločnosti Železiarne Podbrezová a.s. z 1. decembra 2000 (zbraň mala byť zlikvidovaná) je potrebné uviesť, že dotknutá zbraň fyzicky

zlikvidovaná nebola, keďže sa dostala do dispozície páchatel'a a ku vražde preukázateľne došlo jej použitím; nie je teda relevantné skúmať históriu uvedenej zbrane.

Zo zápisnice z verejného zasadnutia odvolacieho súdu konaného 4. augusta 2011 vyplýva, že obvinený sa po oboznámení listinných dôkazov čítaním, a to faktúry č. X. faktúry za pomník a náčrtu mapy H. a jeho bezprostredného okolia stiahnutý z prehľadávača Google, ako aj prehľadu trasy z N.-H., I.- H., H.-K., nevyjadril (č.l. 2405, zv. 10). Predseda senátu mu na záver udelil slovo na konečný návrh a obvinený K. zároveň predložil dovolaciemu senátu doplnenie odvolania. Tvrdenie obvineného Š. K. o tom, že mu predseda senátu neumožnil v zmysle § 271 ods. 1 Tr. por. sa vyjadriť k vyššie uvedenému dôkazu, preto nie je možné akceptovať.

Po preskúmaní spisového materiálu dovolací súd zistil, že ide o dôkaz, ktorý bol vykonaný v súlade so zákonom. Nad rámec konania o dovolaní je potrebné v tomto smere, v súlade s okolnosťami uvádzanými obvineným, poukázať na nepresnosť formulácie v odôvodnení odvolacieho súdu (str. 10 druhostupňového uznesenia), obhajobného tvrdenia Š. K. o údajnom stretnutí s páchatel'om skutku 9. júla 2010 pri moste medzi obcami „N. a I.“, namiesto správnej formulácie „N. alebo I.“ (str. 7 prvostupňového rozsudku), pretože aj zo samotného opisu obvineného vyplýva, že malo ísť o bližšie neurčené miesto pri malom moste za H. pri obci N. alebo I. (č.l. 2305-2306, zv.10). Nič to však nemení na skutočnosti, že náčrty máp H. a okolia (č.l. 2396-2399, zv. 10) a najmä trasy I. – H. z prehľadávača Google sú dôkazy vykonané zákonným spôsobom.

Neobstojí ani tvrdenie obvineného, že súdy postupovali v rozpore so zásadou *in dubio pro reo*, a že nezabezpečili do spisu aj dôkazy svedčiace v jeho prospech. Je na rozhodnutí súdu konajúceho vo veci, aké dôkazy v konaní vykoná a ktoré dôkazy, aj keď sú procesnou stranou navrhované, nevykoná. Námietky v tomto smere môže procesná strana uplatniť v rámci odvolacieho konania. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolací súd sa môže iba zaoberať otázkou, či súdmi prvého a druhého stupňa zistený skutkový stav je správne kvalifikovaný podľa príslušných ustanovení osobitnej časti Trestného zákona.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.. **Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.**

Zákonná formulácia tohto dovolacieho dôvodu vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. To znamená, že s poukazom na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods.1 písm. i) Tr. por., ako už bolo uvedené, nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa názoru dovolateľa nebola naplnená objektívna a subjektívna stránka a subjekt skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c) Tr. zák., resp., že nebol naplnený zákonný znak surovým alebo trýznivým spôsobom; ďalej poukázal na to, že nebol preukázaný jeho úmysel ani motív.

Záver o tom, či je preukázané zavinenie v zmysle Trestného zákona a v akej forme, je síce záverom právnym, avšak ten sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Dovolací súd nezistil dôvod na pochybnosti o správnosti právneho názoru súdu prvého i druhého stupňa v tomto smere.

Rovnako tak ustanovenie § 138 písm. c) Tr. zák. bolo aplikované správne, dovolacie námietky obvineného sú len prenosom z jeho predchádzajúceho odvolania proti rozsudku špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa vyporiadal už odvolací súd v napadnutom uznesení v celom potrebnom rozsahu; Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd preto len poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia, ktorú si osvojuje (č. l. 12-16 druhostupňového rozh.).

Najvyšší súd preto konštatuje, že v dovolaní neboli splnené dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Dovolací súd na záver upozorňuje na ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por., v zmysle ktorého dovolacie dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, **známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom**; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Vzhľadom na uplatňovanie obmedzeného revízneho princípu v dovolacom konaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa námietkou týkajúcou prítomnosti príslušníkov Policajného zboru (por. L. N. a npor. Mgr. Č.) pri výpovediach niektorých svedkov, nezaoberal.

Najvyšší súd aj v tejto súvislosti preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku uvedenú v dovolaní, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, nie je možné akceptovať.

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g), písm. i) Tr. por., dovolací súd musel dovolanie obvineného Š. K. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 3. marca 2014

JUDr. Milan Lipovský, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Kristína Cíhová